

som han gjorde her i Dag, vil han finde Forstaaelse, han vil ogsaa dør ud fra rig Erfaring finde Tilslutning til den Afsky, med hvilken han viste saadanne politiske Sammenslutninger fra sig.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch udtalte sig om det ærede Medlem Hr. Schmidts Virksomhed herinde i Dagsmødet, og jeg var enig med det ærede Medlem i hans Udtalelse. Jeg sætter Pris paa, at det ærede Medlem Hr. Schmidt aabent vedkender sig sit Standpunkt. Han er dansk Borger, det er han tvunget til; hans Tanker og Føleset, hans Sind, hans Sympati ligger paa den anden Side Grænsen. Heller ikke jeg skal ønske ham standset, naar han fra denne Talerstol udtaler, at han ønsker Grænsen flyttet Nord paa. Men nu lærte jeg i Gaar, eller i Formiddagsmødet, det ærede Medlem Hr. P. Munchs Retfærdighedsvægt at kende, og jeg maa sige, nogen kemisk Vægt, nogen Medicinalvægt, nogen fin Vægt overhovedet, det var den ikke; meget mere mindede den mig om de store grove Toldbodvægte, hvor et Par Hundrede Pund mere eller mindre paa den ene eller den anden Vægtskaal ikke siger noget.

Derefter er jeg ikke helt sikker paa, at det ærede Medlems Retfærdighedsfølelse nu vil give mig Ret i det Krav, jeg fra vor Side stiller, nemlig at det ogsaa maa være tilladt for os at omtale visse geografiske, politiske og historiske Kendsgerninger nede Syd fra, at det maa være os tilladt overfor disse Kendsgerninger at ordne vort Forsvar saaledes, at der ligger saa mange Tropper i Jylland, som vi nu under Hensyn til disse Kendsgerninger finder nødvendigt, uden at det derfor skal raabes efter os, at vi udfordrer nogen Stat eller nogen Nabo, at vi er Chauvinister — jeg vil meget gerne en Gang præsenteres for en dansk Chauvinist; hvis man fanger ham ind, vil jeg anbefale, at han bliver sat i Spiritus og opbevares paa Oldnordisk Museum, saa snart han er død, han fortjener det, for det er en sjælden Mand, jeg har aldrig i mit Liv løbet paa en saadan, og jeg venter heller ikke at gøre det. Men altsaa, alt dette maa vi meget forlange at faa Lov til af det ærede Medlems Retfærdighedsfølelse, selv om den ikke giver sig Udtryk i en meget fin Afvejning.

Alt dette var der egentlig Anledning til at sige noget om i Aften, men jeg forstaar, at ærede Herrer ønsker denne Debat sluttet saa snart som muligt, og jeg skal søge at gøre mit til at imødekomme dette Ønske. Derfor vil jeg slutte med at sige, at der ud fra saglige Synspunkter er væsentlige Indvendinger at gøre overfor dette Forslag. Der er saa væsentlige Indvendinger at gøre imod det, at enkelte af os, deriblandt jeg, ikke kan stemme for det af rent saglige Grunde. Men vi kan heller ikke forsøre at stemme imod det. Det er muligt; der er tilstrækkelig saglige Grunde for heller ikke at stemme imod det derved, at det er en betydelig Udvikling af Materiellet, som dette Forslag byder, og derved, at dette Forslag intet som helst foregriber. Det kan altsaa betragtes som Udgangspunkt for en videre Udvikling, dersom det danske Folk ønsker et virkeligt Forsvar, og Arbejdet for en saadan Udvikling vil vi naturligvis ikke lade os betage. Sagen er den, at vort Land maa have et Forsvar. Det maa det efter de Konventioner, vi har indgaaet, efter de traktatmæssige Forpligtelser, vi har, saaledes som jeg i alt Fald opfatter dem. Men selv om de ikke eksisterede, maatte vi have et Forsvar, fordi vi er et Folk, og et Folk er dog en Organisme, det er dog noget levende, det er dog noget særpræget, og naar jeg hævder, at der til en saadan Organisme hører Selvopholdelsesdrift, gentager jeg ikke andet, end hvad en æret Medborger, som det ærede Medlem Hr. P. Munch sætter meget højt, har udtalt længe før mig, nemlig Dr. Brandes.

Holstein: Endnu vil jeg gerne give Forligsmændene og deres Misfoster en sidste Hilsen, et sidste Ønske med paa Vejen. Jeg vil for dem ønske, at dette Produkt aldrig maa komme til at blive sat paa Prøve i Alvorens Stund, for saa kunde jeg, bortset fra den Ulykke, det vilde være for Landet, for alle Danske, tænke mig, at den offentlige Mening her i Landet denne Gang — ikke som i 1864, hvor den spyttede efter de Meza, og hvor den lagde blodige Strimer paa Officerernes Rygge, da de kom hjem fra Dybbøl — vilde rette Spyttet og Kæppene mod de Politikere, der er ansvarlige for en Ord-